

LOTOS A PAPYRUS

ZA ČASŮ, KDY LIDÉ V EGYPTĚ VĚŘILI, že se po smrti člověka jeho duch vtělí v nějaké zvíře, rostlinu či strom, a kdy si ještě nestavěli pyramidy, aby si svá těla uchovali celá a nepoškozená, žil v stinném háji na břehu řeky Nilu staříček zahradník.

Kolem domu měl překrásnou zahradu, která hýřila pestrými květy a voněla všemožnými omamnými vůněmi. Rostly tu palmy, réva, olivy, fíkovníky, cypřiše, pomerančovníky i granátovníky. Rostlo a kvetlo tu všechno, co všemocný bůh Re daroval zemi egyptské, až na lotos, posvátnou květinu bohů, a vysokou rostlinu papyrus, na kterou Egypťané zapisovali později svoje moudrosti.

Sto let dělal zahradník svoji práci, tři ženy už pochoval, ale všemocný Re mu stále ponechával dech. Jako by na něho se smrtí zapomněl. A stařec by už tak rád poznal jiný život.

Po poslední ženě zůstaly zahradníkovi dvě dcery. Byly tak krásné, že si lidé o nich široko daleko povídali a nápadníci z celého okolí se chystali na námluvy.

Starší dcera byla vysoká, jak palma urostlá, s černýma překrásnýma očima, plnýma ohně. Rty měla vínově červené, a když se mile usmála, zaskvítily mezi nimi bělostné, zdravé zuby. Pod úzkým, lehkým a přiléhavým šatem prosvěcovala bronzová snědost její svěží pleti. Byla pružnější než gazela a uměla tak ladně tančit, že by jí záviděly i faraonovy dvorní tanečnice.

Mladší dcera byla starší velice podobná, jako by jí z oka vypadla, ale tanec ji nebavil. Raději se procházela palmovými háji nebo krajinou, kde dozrávalo obilí a stromy sténaly pod tíhou sladkých, dužnatě nalitých plodů. Usedala uprostřed vonících lučních květů a zpívala čistým, zvonivým hlasem překrásné písně pracovitých egyptských rolníků.

Ačkoliv měly dívky rozličné povahy, nemohla jedna bez druhé žít. Milovaly se pravou sesterskou láskou, jedna by druhé nenechala nikdy ublížit a hájila by ji jako dravá lvice svá mláďata.

